

СЕРГІЙ АНАТОЛІЙОВИЧ РЕЗАНОВ,*кандидат юридичних наук, доцент,**Харківський національний університет внутрішніх справ,**кафедра поліцейської діяльності та публічного адміністрування;* <https://orcid.org/0000-0002-7429-5273>,*e-mail: rezanov191979@gmail.com***ЩОДО ПРОБЛЕМНИХ ПИТАНЬ ПРИТЯГНЕННЯ ОСОБИ
ДО АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ:
ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ**

Наголошено, що ефективна протидія та запобігання різним видам адміністративних правопорушень є вагомим напрямом правової політики будь-якої сучасної держави. Визначено, що держава гарантує непорушність прав і свобод людини та громадянина. Для їх забезпечення на уповноважені органи, зокрема Національну поліцію, покладається обов'язок підтримання правопорядку і захисту прав, свобод та законних інтересів. Аргументовано, що Національна поліція посідає головне місце в системі органів, які здійснюють протидію та запобігання адміністративним правопорушенням. Акцентовано, що окремих змін потребує нормативне закріплення провадження у справах про адміністративні правопорушення, яке здійснюється органами поліції, зокрема це стосується порядку встановлення особи правопорушника, доказування його вини, фіксації та надання доказів і здійснення адміністративного затримання.

Ключові слова: адміністративна відповідальність, організаційно-правові засади, правове регулювання, правопорушення, система, законодавство, попередження, вдосконалення.

Оригінальна стаття

ВСТУП. Питання щодо притягнення особи до адміністративної відповідальності завжди були актуальними. Поряд із великою кількістю змін, унесених до Кодексу України про адміністративні правопорушення, залишилось багато проблемних моментів. Є певні зауваження до правового та організаційного регулювання порядку встановлення особи правопорушника, доказування його вини, фіксації та надання доказів, здійснення адміністративного затримання тощо. Недостатня увага законодавця до питань притягнення осіб до адміністративної відповідальності призводить до збільшення кількості цих правопорушень, які, у свою чергу, стають суттєвим підґрунтям для вчинення у подальшому кримінальних правопорушень та закріплення у свідомості порушника почуття безкарності. Усі згадані аспекти зумовлюють погіршення стану боротьби зі злочинністю, підтримання правопорядку та безпеки й забезпечення охорони прав і свобод людини.

Адміністративні правопорушення становлять суттєву загрозу всім суспільним відносинам, тому що вони становлять постійні посягання на щоденний порядок управління, який забезпечується через адміністративно-правові приписи та заборони і завдяки якому стає можливим стабільне, впорядковане прожи-

вання людей у сучасному організованому й урбанізованому суспільстві. При цьому, як зазначає С. В. Міловідова (2016, с. 5), сфера, що уможливорює виникнення нових і модифікацію вчинення традиційних адміністративних правопорушень, постійно розширюється внаслідок використання здобутків науково-технічного прогресу і як результат того, що сучасні суспільства стають дедалі технологічнішими.

МЕТА І ЗАВДАННЯ ДОСЛІДЖЕННЯ. Метою цього дослідження є теоретичне обґрунтування сутності адміністративної відповідальності, аналіз правового й організаційного регулювання порядку встановлення особи правопорушника, доказування його вини, фіксації та надання доказів та здійснення адміністративного затримання і розроблення пропозицій щодо підвищення їх ефективності. Указана мета досягається за допомогою виконання такого завдання, як порівняльно-правовий аналіз Кодексу України про адміністративні правопорушення¹, Закону України

¹ Кодекс України про адміністративні правопорушення : Закон України від 07.12.1984 № 8073-X // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України.

«Про Національну поліцію»¹ та відомчих наказів МВС України² щодо порядку розгляду справ про адміністративні правопорушення органами поліції та іншими суб'єктами їх запобігання і протидії. Наукова новизна полягає у визначенні перспективних напрямів удосконалення порядку притягнення особи до адміністративної відповідальності на підставі комплексного аналізу національного законодавства, відомчих наказів МВС України та різних наукових праць у зазначеній сфері.

ОГЛЯД ЛІТЕРАТУРИ. Окремі питання порядку притягнення особи до адміністративної відповідальності були предметом досліджень таких учених, як В. Б. Авер'янов (2007), О. М. Бандурка (2004), К. Л. Бугайчук (2002), Т. Ф. Весельська (2010), Ю. А. Дорохіна (2011), О. О. Дьоміна (2011), В. К. Колпаков (2004), О. І. Остапенко (1995), А. В. Столітній (2011) та ін. Дослідження вказаних науковців сприяли вдосконаленню організаційно-правових засад притягнення особи до адміністративної відповідальності, а також підвищили ефективність її нормативно-правової регламентації. Однак окремим проблемним питанням у цій сфері уваги в працях згаданих учених було приділено недостатньо, оскільки вказані моменти аналізувалися лише щодо загальних питань вивчення адміністративної відповідальності в Україні. Також до головних причин розгляду цієї тематики слід віднести значне оновлення національного законодавства щодо порядку притягнення особи до адміністративної відповідальності.

МЕТОДОЛОГІЯ ДОСЛІДЖЕННЯ. Під час проведення дослідження використовувалися загальнонаукові та спеціальні методи пізнання. Системне використання та поєднання зазначених методів поліпшує комплексне вивчення питання щодо притягнення особи до адміністративної відповідальності. Під час дослідження окремих аспектів провадження

про адміністративні правопорушення використовувалися такі загальні методи пізнання, як аналіз, спостереження та порівняння. Ці методи допомогли визначити перелік матеріалу для комплексного дослідження. Окрім цих, застосовувалися спеціальні методи. До них віднесено історико-правовий, структурно-функціональний, системний, порівняльно-правовий і формально-логічний методи. Проаналізувати ступінь розвитку правових засад забезпечення провадження у справах про адміністративні правопорушення дав змогу історико-правовий метод. Порядок організації роботи системи суб'єктів фіксації та розгляду справ про адміністративні правопорушення, зокрема Національної поліції, досліджено за допомогою структурно-функціонального методу, зокрема аналізу питань здійснення адміністративно-юрисдикційної діяльності вказаного органу. Для окреслення системи суб'єктів, уповноважених розглядати справи про адміністративні правопорушення, використано системний метод пізнання. Порівняльно-правовий метод застосовувався для дослідження нормативно-правового регулювання суміжних галузей, зокрема видів юридичної відповідальності (кримінальної, цивільно-правової, дисциплінарної). Формально-логічний метод застосовувався як спосіб наведення аргументів, висновків і пропозицій з удосконалення та адаптації національного законодавства України щодо окремих проблемних аспектів притягнення осіб до адміністративної відповідальності.

РЕЗУЛЬТАТИ ДОСЛІДЖЕННЯ ТА ДИСКУСІЯ. Ефективна протидія та профілактика вчинення різних видів і форм адміністративних проступків є вагомим вектором розвитку правового забезпечення будь-якої демократичної держави.

На думку низки авторів (Міловідова, 2016, с. 5), для України, яка перебуває в пошуках найефективнішої та найбільш виправданої моделі державного управління, зокрема щодо контролю адміністративної деліктності, це питання є надзвичайно актуальним.

Загалом визначення поняття адміністративного правопорушення міститься у ст. 9 Кодексу України про адміністративні проступки.

Варто погодитися з тезою І. А. Городецької (2011, с. 132), яка зазначає, що з приводу розуміння окремих аспектів складу адміністративного правопорушення в науці існують певні дискусії. Вчена акцентує, що розглядати об'єкт, об'єктивну сторону, суб'єкт і суб'єктивну сторону як елементи складу адміністративного проступку є термінологічно неточним, оскільки вони самі по собі є структурно

URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10> (дата звернення: 15.09.2021).

¹ Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19> (дата звернення: 15.09.2021).

² Про затвердження Інструкції з оформлення матеріалів про адміністративні правопорушення в органах поліції : Наказ МВС України від 06.11.2015 № 1376 VIII // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1496-15> (дата звернення: 15.09.2021).

складними. Науковці пропонують визначати згадані елементи складу правопорушення як підсистеми, що охоплюють різнопланові об'єктивні та суб'єктивні характеристики діяння.

С. В. Міловідова (2016, с. 54) слушно зазначає, що сучасний стан діяльності та правового регулювання попередження і протидії адміністративним правопорушенням потребує вдосконалення. Дослідниця наголошує, що це стосується саме регулювання управлінської діяльності з попередження та профілактики скоєння таких правопорушень. У законодавстві України та юридичній науці фактично відсутній єдиний підхід до комплексного визначення заходів попередження та профілактики адміністративних правопорушень.

Якщо говорити загальною про попередження правопорушень у сучасних умовах, то, як не прикро це констатувати, головним фактором, який стримує потенційного правопорушника від протиправних дій, є страх виявлення та покарання. Це стосується як адміністративних, так і кримінальних правопорушень.

На думку українського вченого О. О. Книженка (2011, с. 404–409), утримання особи від злочину, який вона мала намір скоїти, залежить від поєднання принаймні трьох чинників: її моральних заборон, страху осуду друзів і страху перед покаранням. Дія карного механізму сама по собі є найефективнішим заходом мобілізації такої форми соціального контролю, як громадський осуд. Вирішальним чинником у створенні стримувального ефекту є, звісно, не об'єктивно наявний ризик викриття, а ризик, який береться в розрахунок потенційним злочинцем.

Отже, сьогодні на перший план виходить розроблення ефективних організаційно-правових засад притягнення осіб до адміністративної відповідальності й урегулювання наявних прогалин та невідповідностей.

Інститут адміністративної відповідальності – це частина державного (адміністративного) примусу. Цій проблематиці приділили увагу у своїх працях С. О. Шатрава (2020), В. С. Селюков (2021) та ін. (Leheza et al., 2021).

Першим проблемним аспектом у провадженні у справах про адміністративні правопорушення є встановлення особи правопорушника.

Відповідно до Закону України «Про Національну поліцію»¹ поліцейський має право

вимагати в особи пред'явлення нею документів, що посвідчують особу, у спосіб, який надає можливість поліцейському прочитати і зафіксувати дані, що містяться в документах. Зокрема, найрозповсюдженіша підстава перевірки документів – наявність у поліцейського достатніх підстав уважати, що особа вчинила або має намір вчинити правопорушення.

У разі, якщо правопорушник пред'являє свої документи, що посвідчують особу, проблем не виникає, але якщо документи при ньому відсутні й він відмовляється назвати свої дані для ідентифікації, починаються певні труднощі.

Законодавство дозволяє на підставі ст. 260 Кодексу України про адміністративні правопорушення² з метою встановлення особи та складення протоколу про адміністративне правопорушення у разі неможливості складення його на місці вчинення правопорушення, якщо складення протоколу є обов'язковим, здійснювати адміністративне затримання правопорушника.

Проте все здається досить логічним і зрозумілим лише в теорії. Загальний строк адміністративного затримання становить 3 години. Початком цього строку є фактичний момент затримання особи. Беручи до уваги «наші реалії»: інтенсивний трафік, стан доріг, затори тощо, на доставлення особи можна витратити половину всього строку затримання. Але й це не найбільша проблема, бо затримана особа навіть у відділі поліції може мовчати і не називати свої дані. Яким чином тоді поліцейський може у залишок строку (2 години) скласти протокол або винести постанову?

Стаття 263 Кодексу України про адміністративні правопорушення³ дозволяє за низку адміністративних правопорушень у необхідних випадках для встановлення особи та/або з'ясування обставин правопорушення продовжувати строк адміністративного затримання до трьох діб.

Але якщо особа вчинила дрібне хуліганство або розпивала алкогольні напої чи вчинила куріння тютюнових виробів у заборонених місцях, законодавець визначає остаточним строком адміністративного затримання тільки

gov.ua/laws/show/580-19 (дата звернення: 15.09.2021).

² Кодекс України про адміністративні правопорушення : Закон України від 07.12.1984 № 8073-X // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10> (дата звернення: 15.09.2021).

³ Там само.

¹ Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19>

3 години. І тому, якщо особа сама не піде на співпрацю з органами поліції та не організує доставку своїх документів, вона з великою імовірністю залишиться не притягнутою до адміністративної відповідальності за свої правопорушення.

Другим проблемним аспектом у провадженні у справах про адміністративні правопорушення є саме адміністративне затримання, яке здійснюється посадовими особами органів поліції, а точніше його підстави.

Частина 1 ст. 262 Кодексу України про адміністративні правопорушення¹ визначає, що адміністративне затримання особи, яка вчинила адміністративне правопорушення, може провадитися лише органами (посадовими особами), уповноваженими на те законами України. Адміністративне затримання здійснюється: органами внутрішніх справ (Національною поліцією) у разі вчинення дрібного хуліганства, домашнього насильства, насильства за ознакою статі, невиконання термінового заборонного припису, порушення порядку організації і проведення зборів, мітингів, вуличних походів і демонстрацій, у разі поширення неправдивих чуток, вчинення злісної непокори законному розпорядженню чи вимозі поліцейського тощо. Крім зазначених підстав здійснення адміністративного затримання, поліцейські наділені повноваженнями також здійснювати затримання під час публічних закликів до невиконання вимог поліцейського, у разі розпивання спиртних напоїв у громадських місцях чи появи у громадських місцях у п'яному вигляді, що ображає людську гідність і громадську мораль, порушення правил обігу наркотичних засобів або психотропних речовин, незаконного продажу товарів чи інших предметів або дрібної крадіжки.

Для початку виникає питання, що розуміє законодавець під адміністративним затриманням у 2021 р., коли встановлює органам внутрішніх справ повноваження здійснювати адміністративне затримання. З ухваленням Закону України «Про Національну поліцію» ці повноваження перейшли до органів поліції.

Детально аналізуючи зміст указаної статті, зокрема повний (вичерпний) перелік підстав здійснення адміністративного затримання саме Національною поліцією, можна зробити висновок, що у поліцейських відсутні законні підстави здійснювати адміністративне затримання особи за порушення ст. 175-1 «Куріння тютюнових виробів у заборонених місцях», тому що це не передбачено статтею 262 Ко-

дексу України про адміністративні правопорушення², хоча, як не дивно, здійснювати адміністративне затримання за дрібне хуліганство та розпивання пива, алкогольних і слабоалкогольних напоїв у заборонених законом місцях представники Національної поліції уповноважені.

Також присутні певні невідповідності у самій термінології: ст. 178 Кодексу України про адміністративні правопорушення використовує термін «алкогольні напої», а в підставах здійснення адміністративного затримання (ст. 262) йдеться про «спиртні напої». Ці невідповідності може використати захисник правопорушника для оскарження рішення у справі.

Отже, як підсумок, поліцейський не уповноважений здійснити адміністративне затримання особи, яка порушила вимоги ст. 175-1 «Куріння тютюнових виробів у заборонених місцях», для встановлення її особи та складення відповідних процесуальних документів. А отже, в разі ненадання документів, які посвідчують особу, такого порушника не буде притягнуто до відповідальності.

Третім проблемним аспектом у провадженні у справах про адміністративні правопорушення є встановлення доказів, а саме їх надання.

Питання визначення того, що саме є доказами у справах про адміністративні правопорушення, завжди було спірним. Основним моментом було прийняття пояснення поліцейського з приводу виявленого ним правопорушення як доказу без підтвердження його слів показами технічних приладів або фото чи відеозйомкою. У правозастосовній практиці щодо притягнення до адміністративної відповідальності досить часто виникають ситуації, коли у посадової особи, зокрема поліцейського, відсутні докази, зафіксовані технічними приладами, а є лише його власне бачення ситуації, закріплене в поясненні. Наприклад, поліцейський виявив особу, яка курить у заборонених місцях: особа викинула сигарету та заперечує факт, що вона курила. Які докази має надати поліцейський у цьому разі?

Стаття 251 Кодексу України про адміністративні правопорушення³ закріплює, що доказами у справах про адміністративні правопорушення є будь-які фактичні дані, на підставі яких у визначеному законом порядку орган (посадова особа), зокрема поліція, встановлює наявність чи відсутність адміністративного

¹ Там само.

² Там само.

³ Там само.

правопорушення, винність особи в його вчиненні та інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи по суті.

Окремо треба зазначити, що протокол про адміністративне правопорушення не складається відповідною посадовою особою поліції у разі вчинення адміністративних правопорушень, розгляд яких віднесено до компетенції Національної поліції, та адміністративних правопорушень у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, зафіксованих в автоматичному режимі. Також адміністративні протоколи не складаються на порушення правил зупинки, стоянки чи паркування транспортних засобів, зафіксовані у режимі фото- чи відеозйомки¹.

Отже, якщо особа вчинила адміністративне правопорушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, вона відповідно до ст. 268 Кодексу України про адміністративні правопорушення має право ознайомитися з матеріалами справи, надавати свої докази та заявляти клопотання. Під час розгляду справи вона може користуватися юридичною допомогою адвоката (захисника), який за законом має право на надання правової допомоги, а також вона має право особисто чи за дорученням юридичної особи виступати рідною мовою і користуватися послугами перекладача. І одне з основних прав – оскаржити постанову у справі.

На підставі цього виникає низка питань. По-перше, якщо особа проїхала перехрестя на червоний сигнал світлофора, і патрульний поліцейський це бачив лише сам, а будь-які свідки події відсутні, що повинен надати як доказ порушення поліцейський і в якій формі? Якщо особа буде вимагати присутності адвоката, скільки часу надається для його прибуття? Законодавець не дає чіткої відповіді на ці питання, а отже, цими прогалинами можна маніпулювати й уникати адміністративної відповідальності.

СПИСОК БІБЛІОГРАФІЧНИХ ПОСИЛАНЬ

1. Адміністративне право України : підручник : у 2 т. / В. Б. Авер'янов, О. Ф. Андрійко, Ю. П. Битяк та ін. ; відп. ред. В. Б. Авер'янов ; НАН України, Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. Київ : Юрид. думка, 2007. Т. 1: Загальна частина. 591 с.
2. Бандурка О. М. Адміністративне право України : підручник. Харків : Вид-во Нац. ун-ту внутр. справ, 2004. 480 с.
3. Бугайчук К. Л. Адміністративні проступки: сутність та організаційно-правові заходи їх профілактики : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Харків, 2002. 243 с.
4. Весельська Т. Ф. Адміністративні процедури затримання, огляду, вилучення та їх оскарження в адміністративному порядку : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2010. 19 с.
5. Городецька І. А. Адміністративне право України. Загальна частина : навч. посіб. Ніжин : НДУ ім. М. Гоголя, 2011. 192 с.

¹ Там само.

ВИСНОВКИ. Зазначені вище проблемні моменти стосовно провадження у справах про адміністративні правопорушення становлять суттєву загрозу правопорядку в державі. Недостатня увага законодавця до питань притягнення осіб до адміністративної відповідальності призводить до збільшення кількості цих правопорушень, які, у свою чергу, стають суттєвим підґрунтям для вчинення у подальшому кримінальних правопорушень та закріплення у свідомості порушника почуття безкарності. Усі згадані аспекти призводять до погіршення стану боротьби зі злочинністю, підтримання правопорядку та безпеки й забезпечення охорони прав і свобод людини.

З урахуванням вищевикладеного пропонується ст. 263 Кодексу України про адміністративні правопорушення доповнити в частині продовження строку адміністративного затримання до трьох діб з метою встановлення особи та/або з'ясування обставин правопорушення і поширити на всі адміністративні правопорушення для уникнення ситуацій, коли правопорушник не має документів і відмовляється надати відомості про себе для перевірки.

Частину 1 ст. 262 Кодексу України про адміністративні правопорушення слід доповнити такою підставою для здійснення адміністративного затримання органами Національної поліції, як куріння тютюнових виробів у заборонених місцях, а також привести її у відповідність зі ст. 178 указанного Кодексу та викласти підставу в такій редакції: «у разі розпивання алкогольних напоїв у громадських місцях чи появи у громадських місцях у п'яному вигляді...». Також у ст. 251 зазначеного Кодексу слід розширити зміст щодо допустимих доказів у справах про адміністративні правопорушення, зокрема вказавши, що доказами можуть бути свідчення самого поліцейського, який виявив правопорушення.

6. Дорохіна Ю. А. Забезпечення прав юридичної особи в адміністративних провадженнях : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Запоріжжя, 2011. 20 с.
7. Дьоміна О. О. Вилучення речей і документів в адміністративно-деліктному провадженні : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2011. 19 с.
8. Книженко О. О. Загальна та спеціальна превенції та їх вплив на кримінально-правові санкції. *Форум права*. 2011. № 2. С. 404–409. URL: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2011_2_63.pdf (дата звернення: 15.09.2021).
9. Колпаков В. К. Адміністративно-деліктний правовий феномен : монографія. Київ : Юрінком Інтер, 2004. 528 с.
10. Міловідова С. В. Попередження та протидія адміністративним правопорушенням в Україні : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2016. 231 с.
11. Остапенко О. І. Адміністративна деліктологія: соціально-правовий феномен і проблеми розвитку. Львів : Львів. ін-т внутр. справ при Укр. акад. внутр. справ, 1995. 312 с.
12. Столітній А. В. Адміністративне затримання як захід адміністративного припинення: теорія, досвід та практика застосування : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Запоріжжя, 2012. 265 с.
13. Leheza Ye., Tiutchenko S., Stanina O., Shatrava S., Rezanov S. Land use and protection: legal regulation and foreign experience. *Revista de la Universidad del Zulia*. 2021. No. 33. Pp. 70–81. DOI: <https://doi.org/10.46925/rdluz.33.06>.
14. Serohina S. H., Mykolenko O. M., Seliukov V. S., Lialiuk O. Public administration as one of the forms of exercising state power. *Novum Jus*. 2021. Vol. 9, No. 2. Pp. 279–290.
15. Shatrava S., Tsybulnyk N., Bezpalova O., Muzychuk O. Public Administration as a Form of Realization of Public Authority. *Amazonia Investiga*. 2020. Vol. 9, Iss. 30. Pp. 60–66. DOI: <https://doi.org/10.34069/AI/2020.30.06.6>.

Надійшла до редакції: 20.09.2021

РЕЗАНОВ С. А. О ПРОБЛЕМНЫХ ВОПРОСАХ ПРИВЛЕЧЕНИЯ ЛИЦА К АДМИНИСТРАТИВНОЙ ОТВЕТСТВЕННОСТИ: ОРГАНИЗАЦИОННО-ПРАВОВЫЕ ОСНОВЫ

Отмечено, что эффективное противодействие и предотвращение различных видов административных правонарушений является весомым направлением правовой политики любого современного государства. Определено, что государство гарантирует неизбывность прав и свобод человека и гражданина. Для их обеспечения на уполномоченные органы, в частности Национальную полицию, возлагается обязанность поддержания правопорядка и защиты прав, свобод и законных интересов. Аргументировано, что Национальная полиция занимает главное место в системе органов, осуществляющих противодействие и предотвращение административных правонарушений. Акцентировано, что отдельных изменений требует нормативное закрепление производства по делам об административных правонарушениях, осуществляемого органами полиции, в частности касательно порядка установления личности правонарушителя, доказывания его вины, фиксации и предоставления доказательств и осуществления административного задержания.

Ключевые слова: административная ответственность, организационно-правовые основы, правовое регулирование, правонарушение, система, законодательство, предупреждения, совершенствования.

REZANOV S. A. ON THE PROBLEMATIC ISSUES OF BRINGING A PERSON TO ADMINISTRATIVE RESPONSIBILITY: ORGANIZATION AND LEGAL PRINCIPLES

Issues of bringing a person to administrative responsibility have always been relevant. Along with a large number of amendments to the Code of Ukraine on Administrative Offenses, many problematic issues remain. There are some comments on the legal and organization regulation of the procedure for establishing the identity of the offender, proving his or her guilt, recording and providing evidence, administrative detention, and more. Insufficient attention of the legislator to bringing individuals to administrative responsibility leads to an increase in the number of these offenses, which, in turn, become the basis for further criminal offenses and instilling in the mind of the offender a sense of impunity. All these aspects lead to the deterioration of the protection of human rights and freedoms, the fight against crime and the maintenance of public safety and order. The purpose of this study is to substantiate theoretically the essence of administrative responsibility, analysis of legal and organization regulation of the offender, prove his or her guilt, record and provide evidence and administrative detention, as well as develop

proposals to improve their effectiveness. Scientific novelty is to identify promising areas for improving the procedure for bringing a person to administrative responsibility on the basis of a comprehensive analysis of national legislation, departmental orders of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine and research in various fields on these topics. Both general scientific and special methods of cognition were used in the research. All this together provides a systematic approach and a comprehensive study of the issue of bringing a person to administrative responsibility. General methods of scientific knowledge, such as comparison, analysis, observation and deduction, were used in the study of certain aspects of administrative offenses. They have become a tool for determining specific material for research. It is emphasized that effective counteraction and prevention of various types of administrative offenses is an important direction of legal policy of any modern state. It is determined that the state guarantees the inviolability of human and civil rights and freedoms. To ensure this, the competent authorities, in particular the National Police, are responsible for maintaining law and order and protecting rights, freedoms and legitimate interests. It is argued that the National Police occupies a central place in the system of bodies that counteract and prevent administrative offenses. It is emphasized that certain changes require regulatory consolidation of the proceedings, which is carried out by the police, in particular on the procedure for establishing the identity of the offender, proving his or her guilt, recording and providing evidence and administrative detention.

Key words: *administrative responsibility, organization and legal principles, legal regulation, offenses, system, legislation, prevention, improvement.*

Цитування (ДСТУ 8302:2015): Резанов С. А. Щодо проблемних питань притягнення особи до адміністративної відповідальності: організаційно-правові засади. *Право і безпека*. 2021. № 4 (83). С. 111–117. DOI: <https://doi.org/10.32631/pb.2021.4.11>.

Citation (APA): Rezanov, S. A. (2021). On the problematic issues of bringing a person to administrative responsibility: organization and legal principles. *Law and Safety*, 4(83), 111–117. <https://doi.org/10.32631/pb.2021.4.11>.